

4 Δεκεμβρίου, 1990

[Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Π., ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ,
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΣΑΒΒΑ,

Εφεσείων,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Εφεσιβλήτου.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 518).

5 *Αστυνομική Δύναμη — Συντάξεις και ωφελήματα — Απόφαση του
Υπουργικού Συμβουλίου για μη παροχή σε μέλος της δύναμης που
εξαναγκάστηκε σε παραίτηση, σύνταξης και άλλων συναφών ωφε-
λημάτων — Ισχυρισμοί για λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης
χωρίς τη διεξαγωγή νέας έρευνας, χωρίς τη δέουσα αιτιολογία και
για παραβίαση του δικαιώματος του ακούεσθαι — Δεν τεκμηριώ-
θηκαν — Επικύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.*

10 *Διοικητική πράξη — Αιτιολογία — Η επάρκεια της αιτιολογίας μπορεί
να προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου.*

15 *Το 1976, ο εφεσείων, μέλος της αστυνομικής δύναμης, καταδικά-
στηκε για διάπραξη ποινικού αδικήματος. Σε πειθαρχική δίκη που
ακολούθησε, του επιβλήθηκε η τιμωρία εξαναγκασμού σε παραίτηση.
Στη συνέχεια υπέβαλε αίτηση με βάση τον Καν. 45 των περί Αστυνο-
μίας Πειθαρχικών Κανονισμών του 1958-1977 για χορήγηση σ' αυτόν
σύνταξης και άλλων ωφελημάτων που κέρδισε κατά τη διάρκεια της
υπηρεσίας του. Η παροχή ή μη οποιουδήποτε δικαιώματος εναπόκει-
ται στη διακριτική εξουσία του Υπουργικού Συμβουλίου (το Συμβού-
20 λιο), το οποίο απέρριψε το αίτημα. Σχετική με θέματα που εγείρονται
στην έφεση είναι και έκθεση της αστυνομίας η οποία συνόδευε τη σχε-
τική πρόταση στο Συμβούλιο και η οποία πέραν από τα στοιχεία της
πειθαρχικής δίκης και το πειθαρχικό μητρώο του εφεσείοντα, του
25 απέδιδε παράνομη δράση εναντίον της νόμιμης κυβέρνησης της Δη-
μοκρατίας προ και κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος. Η απόφα-*

ση του Συμβουλίου επικυρώθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου ανέτρεψε την πρωτόδικη απόφαση λόγω του ότι δε δόθηκε στον εφεσείοντα το δικαίωμα ακρόασης κατά τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης.

5

Μετά την ακυρωτική απόφαση της Ολομέλειας, το Υπουργικό Συμβούλιο, απέρριψε αίτημα του εφεσείοντα για εφαρμογή της. Η απορριπτική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου επικυρώθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο. Ο εφεσείων καταχώρησε την παρούσα έφεση και ισχυρίστηκε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται αιτιολογίας, λήφθηκε χωρίς τη διεξαγωγή νέας έρευνας, δεν του δόθηκε το δικαίωμα να αντικρούσει τις κατηγορίες για τη δράση του την περίοδο του πραξικοπήματος και επίσης ότι το πρωτόδικο δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα την απόφαση της Ολομέλειας η οποία έπρεπε να είχε σαν αποτέλεσμα τη χορήγηση σύνταξης και όχι την επανάκριση.

10

15

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Τα στοιχεία που τέθηκαν υπ' όψιν του Συμβουλίου, καθώς και η απόφασή του, πείθουν για την πληρότητα της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης.
2. Η υποχρέωση για διεξαγωγή νέας έρευνας δεν ήταν επιβεβλημένη από τη στιγμή που το Συμβούλιο αγνόησε ολοκληρωτικά τις κατηγορίες για τη δράση του εφεσείοντα, αλλά ούτε και η ακυρωτική απόφαση επέβαλλε τέτοια υποχρέωση.
3. Η υποχρέωση για παροχή του δικαιώματος του ακούεσθαι, δεν υφίσταται στην παρούσα υπόθεση, στην οποία το Δικαστήριο εξέταζε αίτημα του εφεσείοντα για σύνταξη κατόπιν υποβολής αίτησης, στην οποία ο εφεσείων μπορούσε να αναφέρει οτιδήποτε θεωρούσε σχετικό και αναγκαίο για υποστήριξη του αιτήματός του.
4. Μετά την ακυρωτική απόφαση της Ολομέλειας για λήψη υπ' όψιν μη νομίμου στοιχείου κρίσης, το Συμβούλιο είχε υποχρέωση να εξετάσει το αίτημα στο πλαίσιο των νομίμων στοιχείων, πράγμα που ακριβώς έπραξε.

20

25

30

35

40

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Constantinou v. Republic (1984) 3(A) C.L.R. 456,

5 *Savva v. Republic (1979) 3 C.L.R. 250,*

Savva v. Republic (1981) 3 C.L.R. 599,

Louca v. Republic (1986) 3(B) C.L.R. 1640,

10

Γεωργίου ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 589.

Έφεση.

15 Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Λ. Λοΐζου, Δ.) που δόθηκε στις 5 Ιουλίου, 1985 (Αριθμός Προσφυγής 382/82) με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του εφεσεύοντα για χορήγηση σύνταξης και άλλων ωφελημάτων που κέρδισε κατά τα χρόνια της υπηρεσίας του
20 στην Αστυνομική Δύναμη μέχρι το χρόνο που παύθηκε.

E. Ευσταθίου με τον Κ. Καμένο, για τον Εφεσεύοντα.

25 *M. Φλωρέντζος, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για το Εφεσίβλητο.*

Cur. adv. vult.

Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Την ομόφωνη απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Σ. Νικήτας.

30

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Το 1976 ο εφεσεύων, που ήταν τότε μέλος της αστυνομικής δύναμης, καταδικάστηκε από δικαστήριο για διάπραξη ποινικού αδικήματος και συγκεκριμένα τη λήψη χρημάτων με ψευδείς παραστάσεις. Σε πειθαρχική δίκη, που ακολούθησε την καταδίκη, επιβλήθηκε στον εφεσεύοντα η τιμωρία "εξαναγκασμού σε παραίτηση". Αυτό συνέβη το Σεπτέμβριο του 1976.

35

40 Στη συνέχεια ο εφεσεύων υπέβαλε αίτηση για χορήγηση σύνταξης και για άλλα ωφελήματα που κέρδισε κατά τα χρόνια της υπηρεσίας του μέχρι το χρόνο που παύθηκε. Η αίτησή του στηρίχθηκε στον Καν. 45 των περί Αστυνομίας Πειθαρχικών Κανονισμών του 1958 έως 1977. Σύμφωνα με τη διάταξη η απαίτηση για παραίτηση θεωρείται ως τερματισμός υπηρεσίας προς το δημόσιο συμφέρον, αλλά δε στερεί το μέλος της δύναμης, που εξαναγκάζε-

ται σε παραίτηση, του δικαιώματος να ζητήσει συνταξιοδότηση πάνω σε αυτή τη βάση. Θα μπορούσε να υπομνησθεί εδώ ότι η διάταξη, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 6 και 7 του περί Συντάξεων Νόμου Κεφ. 311, δεν παρέχει απόλυτο δικαίωμα σε σύνταξη ή άλλα οφέλη. Η παροχή ή μη οποιουδήποτε ωφελήματος εναπόκειται στη διακριτική εξουσία του Υπουργικού Συμβουλίου: **Constantinou v. Republic** (1984) 3(A) C.L.R. 456. Την ερμηνεία αυτή επικύρωσε η Ολομέλεια αργότερα στην υπόθεση **Louca v. Republic** (1986) 3(B) C.L.R. 1640.

5

10

Με την υπ' αρ. 16.832 απόφασή του, ημερ. 4/5/78, το Υπουργικό Συμβούλιο απέρριψε το αίτημα. Χρειάζεται όμως αναφορά στα γεγονότα, τουλάχιστον τα πιο ουσιαστικά. Συμπλέκονται άμεσα με τα θέματα που εγείρει η έφεση. Η σχετική πρόταση στο Συμβούλιο συνοδευόταν και από έκθεση της αστυνομίας, που σύνταξε ο τότε υπαρχηγός της. Το έγγραφο αυτό περιείχε τα στοιχεία και το αποτέλεσμα της πειθαρχικής δίκης ως και το πειθαρχικό μητρώο του εφεσείοντα. Πέραν όμως από αυτά του απέδιδε παράνομη δράση εναντίον της νόμιμης κυβέρνησης της Δημοκρατίας προ και κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος.

15

20

Ο εφεσείων αμφισβήτησε την εγκυρότητα της απορριπτικής απόφασης προσφεύγοντας στο δικαστήριο, χωρίς όμως να δικαιωθεί. Η δικαστική απόφαση είναι δημοσιευμένη στον τόμο των αποφάσεων με την επικεφαλίδα **Savva v. Republic** (1979) 3 C.L.R. 250. Ας σημειωθεί ότι η θέση που προβάλλει ο εφεσείων πως έτυχε άنيσης μεταχείρισης απορρίφθηκε ως αναπόδεικτη. Αξίζει, μάλιστα, να αναφερθεί ότι ο ισχυρισμός στηρίχθηκε στην περίπτωση άλλου αστυφύλακα στον οποίο απονεμήθηκε σύνταξη, παρότι αναγκάστηκε να παραιτηθεί μετά από καταδίκη για πειθαρχικό αδίκημα. Το δικαστήριο όμως υπέδειξε ότι για συγκεκριμένους λόγους, που ανέλυσε, μπορούσε να γίνει διαφορισμός της μιας περίπτωσης από την άλλη. Ορθά κατά τη γνώμη μας διότι από αυτή την άποψη η κάθε υπόθεση πρέπει να κρίνεται αυτοτελώς.

25

30

35

Η πρωτόδικη απόφαση ανατράπηκε από την Ολομέλεια, αλλά για άλλους λόγους. Είναι δημοσιευμένη με τα στοιχεία **Savva v. Republic** (1981) 3 C.L.R. 599. Στεκόμαστε στα αιτιολογικά ερείσματα του σκεπτικού, που θεμελίωσαν την ακύρωση. Οι ισχυρισμοί για παράνομη δράση του εφεσείοντα άσκησαν ουσιαστική επίδραση στη λήψη της απόφασης. Συγχρόνως παραβιάστηκε αρχή της φυσικής δικαιοσύνης, διότι δεν παρασχέθηκε στον εφεσείοντα η ευκαιρία να εκθέσει τις απόψεις του και να υπερασπισθεί. Με άλλη διατύπωση δεν του δόθηκε το δικαίωμα ακρόασης.

40

Μετά την ακυρωτική απόφαση της Ολομέλειας ο δικηγόρος του αιτητή αποτάθηκε στον Υπουργό Εσωτερικών καλώντας τον να δώσει οδηγίες έτσι ώστε "να εφαρμοσθεί" κατά την έκφρασή του "η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου άνευ περαιτέρω χρονοτριβής". Ο Υπουργός έθεσε το ζήτημα στο εφεσίδβλητο Συμβούλιο με 5
 νέα πρότασή του ημερ. 14.6.82. Ανευρίσκεται, όπως και τα άλλα έγγραφα στα οποία αναφερθήκαμε, στο φάκελο της υπόθεσης. Η πρόταση αναφέρεται στο ιστορικό και την πρώτη απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου και εκθέτει *verbatim* το αιτιολογικό της Ολομέλειας. Στην καταληκτική παράγραφο καλείται το Συμβούλιο, επανεξετάζοντας το ζήτημα, να αγνοήσει και να μη λάβει υπόψη τους 10
 ισχυρισμούς για την παράνομη δραστηριότητα του εφεσείοντα.

Η απορριπτική κρίση του Υπουργικού Συμβουλίου, που ενσωματώθηκε στην υπ' αρ. 21.907 απόφασή του, υπήρξε αντικείμενο της νέας προσφυγής στην οποία το πρωτόδικο δικαστήριο, απορρίπτοντας όλες τις αιτιάσεις του εφεσείοντα, επικύρωσε την ορθότητα και νομιμότητά της. 15

Οι λόγοι έφεσης, όπως τους ανέπτυξε ο δικηγόρος του εφεσείοντα ενώπιόν μας, συνοψίζονται ως εξής: 20

(1) Η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, που από τη φύση της χρήζει αιτιολογίας, είναι ανατιολόγητη ενώ αναφέρει τι αγνόησε, σιωπά ως προς το τι λήφθηκε υπόψη. 25

(2) Το Συμβούλιο δεν έδωσε την ευκαιρία στον εφεσείοντα να αποκρούσει τις κατηγορίες για τη δράση του την περίοδο του πραξικοπήματος, όπως ήταν οι οδηγίες του δικαστηρίου στο διατακτικό της απόφασής του. 30

(3) Το Υπουργικό Συμβούλιο παρέλειψε να προβεί σε νέα έρευνα παραγνωρίζοντας στο σημείο αυτό την ακυρωτική απόφαση. Η εισήγηση στην ουσία είναι ότι οι ισχυρισμοί για πραξικοπηματική δράση του εφεσείοντα επηρέασαν δυσμενώς την κρίση του τότε υπαρχηγού της αστυνομίας, ο οποίος είχε εκδικάσει το παράπτωμα και επιβάλει την ποινή της αναγκαστικής αφυπηρέτησης. Και στη συνέχεια επαναλαμβάνοντας τις κατηγορίες στην έκθεσή του προκατέλαβε και το ίδιο το Συμβούλιο. 35
 40

(4) Το πρωτόδικο δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα την απόφαση της Ολομέλειας. Άμεση συνέπειά της έπρεπε να ήταν η χορήγηση σύνταξης και όχι η επανάκριση. Άλλωστε, αυτό ήταν το γράμμα και το πνεύμα της αίτησης για συνταξιοδότηση που

προηγήθηκε της προσβαλλόμενης απόφασης.

Η υποχρέωση αιτιολογίας διοικητικής πράξης, που επιβάλλει γενική αρχή του δικαίου, ήταν αντικείμενο πολυάριθμων αποφάσεων. Ξεχωρίζουμε όμως τις αποφάσεις *Louca v. Republic* (1986) 3(B) C.L.R. 1640 και την *Γεωργίου ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 589, γιατί εξετάστηκε η ανάγκη αιτιολογίας αρνητικών αποφάσεων του Συμβουλίου να παραχωρήσει σύνταξη σε αστυνομικούς που τερματίστηκε η υπηρεσία τους υπό όμοιες συνθήκες. Η ουσία των αποφάσεων είναι πως η επάρκεια της αιτιολογίας μπορεί να προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου μόνο. Είναι άξια μνείας η σχετική περικλοπή από την υπόθεση *Louca* στη σελ. 1645:

"Ερχόμαστε να εξετάσουμε τώρα την εισήγηση πως η επίδικη απόφαση δεν ήταν δεόντως αιτιολογημένη. Δέουσα αιτιολογία είναι ουσιώδες στοιχείο σε μια διοικητική απόφαση, αλλά επαρκής αιτιολόγηση μπορεί επίσης να συναχθεί ικανοποιητικά από το διοικητικό φάκελο. Στην παρούσα ειδικά υπόθεση το Υπουργικό Συμβούλιο είχε ενώπιόν του το φάκελο του αιτητή και το υπόλοιπο αναγκαίο υλικό και ειδικότερα την "πρόταση" του Υπουργού Εσωτερικών ημερ. 18/1/82 προς το Συμβούλιο η οποία είναι τόσο σαφής ώστε να αποτελεί από μόνη της τη δέουσα αιτιολογία που χρειάζεται."

Στην προκείμενη περίπτωση ένα βλέμμα στα στοιχεία που τέθηκαν υπόψη του Συμβουλίου (τα αναφέραμε προ ολίγου περιληπτικά) και στην ίδια την απόφασή του πείθει για την πληρότητα της αιτιολογίας. Το υλικό δεν αφήνει αμφιβολίες σε κανένα για τους λόγους απόρριψης του αιτήματος. Υπάρχει σ' αυτό ακριβής μνεία των πραγματικών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η διοικητική πράξη όπως και η νομική της βάση. Διαβάζουμε ολόκληρο το κείμενο της παραπάνω απόφασης:

"Αναφορικός προς την Απόφασιν υπ' αρ. 16.832 της 4ης Μαΐου, 1978, το Συμβούλιον εμελέτησε νέαν αίτησιν (μέσω του δικηγόρου κ. Ευστάθιου Ευσταθίου) του κ. Χ. Σάββα, πρώην Αστυφ. υπ' αρ. 2659, εις τον οποίον επεβλήθη η πειθαρχική ποινή της απαίτησεως προς παραίτησιν, διά την καταβολήν εις αυτόν, δυνάμει του Κανονισμού 45 των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικών Κανονισμών και του άρθρου 7 του περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311 και Νόμων 17 του 1960, 9 και 18 του 1967, 51 και 119 του 1968, 9 του 1971, 65 του 1973, 42 του 1976, 38 του 1979 και 2 και 39 του 1981, των ωφελημάτων αφυπηρετήσεως τα οποία ούτος εκέρδισε βάσει

της πραγματικής αυτού υπηρεσίας και απεφάσισεν όπως η ως άνω αίτησις μη γίνη αποδεκτή.

5 Κατά την μελέτην της ως άνω υποθέσεως και την λήψιν της Αποφάσεως, το Συμβούλιον δεν έλαβεν υπ' όψιν τα αποδιδόμενα εις τον πρώην Αστυφ. 2659 Χ. Σάββα ότι "ούτος υπήρξεν ενεργόν μέλος της παρανόμου οργανώσεως ΕΟΚΑ Β' με πλουσιάν δράσιν κατά της νομίμου Κυβερνήσεως και ότι ούτος συμμετέσχεν εις την καταλήστευσιν του Προεδρικού Μεγάρου εις Τρόοδος κατά το πραξικόπημα."

10

Ο Υπουργός Εσωτερικών δε συμμετείχε εις την λήψιν της ως άνω αποφάσεως."

15 Η απόφαση *Γεωργίου*, που απηχεί το σκεπτικό στη *Louca*, προχώρησε να υιοθετήσῃ το σχόλιο του καθηγητή Τσάτσου στο σύγγραμμά του "Η αίτησις ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας" στις σελ. 249 και 250 που απαντά άμεσα το τρίτο επιχείρημα του εφεσεύοντα για νέα έρευνα:

20 "Το Συμβούλιον της Επικρατείας όμως δεν δύναται να εισέλθη εις τον έλεγχον της ορθότητος της αιτιολογίας από απόψεως σκοπιμότητος και να εκτιμήσῃ ούτω από ουσιαστικής απόψεως τα πραγματικά γεγονότα, δηλαδή τα δεδομένα ενόψει των οποίων η διοίκησις απεφάσισεν, υποκαθιστάμενον
25 δηλαδή εις την ενεργόν διοίκησιν. Το Συμβούλιον της Επικρατείας περιορίζεται εις τον έλεγχον της ακριβείας των διαπιστώσεων της διοικήσεως επί τη βάσει των στοιχείων του φακέλου και των υπό του ασκούντος την αίτησιν ακυρώσεως
30 προσαγομένων και επικαλουμένων, ως και εις τον έλεγχον κατά πόσον τα διαπιστωθέντα είναι ικανά να αιτιολογήσουν την προσβαλλομένην πράξιν."

35 Από τη στιγμή που το Συμβούλιο αγνόησε ολοκληρωτικά τις κατηγορίες για τη δράση του εφεσεύοντα δεν υπήρχε αποχρών λόγος διεξαγωγής έρευνας, της μορφής που εισηγείται ο δικηγόρος του. Ούτε η ακυρωτική απόφαση, ορθά ερμηνευόμενη, επέβαλε τέτοια υποχρέωση. Θα ήταν νομικά ανεπίτρεπτο είτε για το Συμβούλιο είτε για το Δικαστήριο να εμπλακεί σε επανεκτίμηση γεγονότων
40 για να ελεγχθεί η ορθότης ή η σκοπιμότης της πειθαρχικής κύρωσης.

Η υπόθεση *Louca* συζήτησε και το δικαίωμα ακρόασης σε συνάρτηση φυσικά με τη συνταξιοδότηση απολυθέντων αστυνομικών, αλλά αρνήθηκε να το επεκτείνει και σε περιπτώσεις όπως η παρού-

σα. Τέτοια υποχρέωση δεν υφίσταται. Το δικαστήριο παρατήρησε στο σημείο αυτό ότι το Συμβούλιο απλά εξέταζε μια αίτηση για σύνταξη. Και πρόσθεσε ότι ο ενδιαφερόμενος είχε την ευκαιρία, όπως εδώ, να ακουστεί, δοθέντος ότι υπέβαλε αίτηση στην οποία μπορούσε να αναφέρει οτιδήποτε θεωρούσε σχετικό και αναγκαίο για να υποστηρίξει το αίτημά του. Χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει και στον Α.Γ. Τσούτσο "Διοικήσεις και Δίκαιον" στη σελ. 122:

"Μολονότι η αρχή της ακροάσεως του ενδιαφερομένου εμφανίζει μεγάλην χρησιμότητα διά την ορθότητα της διοικητικής δράσεως και αποτελεί εγγύησιν υπέρ του διοικουμένου, δεν είναι δυνατόν να λεχθή ότι ισχύει εν τω διοικητικώ δικαίω κατά τα ανωτέρω ειρημένα γενικώς και επί πάσης περιπτώσεως, και εάν έτι αύτη αφορά εις την έκδοσιν ατομικής πράξεως εκούσης επιζημίους συνεπειάς διά τον διοικούμενον."

Ούτε το τελευταίο επιχείρημα μπορεί να ευσταθήσει. Έχουμε ήδη αναλύσει το σκεπτικό της ακυρωτικής απόφασης της Ολομέλειας. Επαναλαμβάνουμε ότι η λήψη υπόψη μη νομίμου στοιχείου κρίσης οδήγησε στην ακύρωση. Τίποτε άλλο. Μετά την ακυρωτική απόφαση το Συμβούλιο είχε υποχρέωση να εξετάσει το αίτημα στο πλαίσιο των νόμιμων στοιχείων. Και αυτό ακριβώς έπραξε.

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω δεδομένων οι προβληθέντες ισχυρισμοί παρέμειναν αναπόδεικτοι. Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα. Η υπό έφεση απόφαση, που λήφθηκε μέσα στα όρια της διακριτικής εξουσίας που παρέχεται στο Συμβούλιο, επικυρώνεται.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.